

Woensdag 22 december

Bij 't Reutje rechtsaf

Meneer Knobens wereld wordt steeds kleiner. Heel veel herinneringen vielen inmiddels ten prooi aan de metastases onder zijn schedeldak. De reminiscenties aan de deal met de gebroeders Peeters, het nobele karakter van een zekere Karin, de drankgelagen en het vrouwelijk schoon zijn aangevreten en incoherent. Slechts de fanfare in zijn buurtschap 't Reutje lijkt onaangetast opgeslagen in zijn geheugen. Liefst drieënzestig jaar lang kon SintWiro rekenen op de hand- en spandiensten van De Reus. Het levert hem zelfs een erelidmaatschap op. Zeker nu hij in De Ark verblijft, blijkt de waarde hiervan. Het is een komen en gaan van leden die hun voormalige kompaan bezoeken. Meneer Knobens is op zijn beurt enorm trots op het muziekgezelschap: 'Wereldkampioen zijn we geweest, jongen. Wéreldkampioen.' Een knappe tumor die hem van deze herinnering berooft.

11.00 uur. Aan de arm van José komt meneer Knobens terug van de pedicure. Zijn nagels zien er weer picobello uit. Hij komt naast me zitten. 'Hoe staat het met de reisplannen, meneer Knobens?' vraag ik hem. Mevrouw Vullings, haar zus en schoonbroer kijken gelijktijdig op van het kerststukje dat ze samen in elkaar zetten. Meike, die aan het raam in bed ligt, laat een kort lachje horen. Marcel kijkt over zijn halvemaan-tjes op met een geamuseerde blik in de ogen. Ze weten inmiddels dat er weer een sappig verhaal volgt over de voorbereidingen van meneer Knobens reis naar China.

'Nee,' vertelde hij hetzelfde gezelschap aan dezelfde tafel een week geleden, 'ik blijf hier niet. Binnenkort vertrek ik naar China. Ik pak mijn Jeep en ben weg.' De plompverloren mededeling sloeg iedereen met stomheid. Meneer Knobens ging evenwel onverstoort verder: 'Maar eerst ga ik nog eens goed op stap met de gebroeders Peters en dan zien ze me het eerste half jaar niet meer.' Zijn voornemen is bloedserius.

Nu ik hem dus vraag hoe de vlag ervoor hangt, veert het hele gezelschap op. Al ochtenden lang entertaint meneer Knobens ons met zijn levendige fantasie. Vandaag vraag ik hem of hij z'n route naar het oosten al gepland heeft. Hij kijkt me aan met een blik van 'waar heb je het over?' en schudt eens met z'n markante grijze kop: 'Bij 't Reutje rechtsaf jongen. Zo moeilijk is dat toch niet? Maar eerst gaan we de boel nog eens goed nat maken.' Met zijn hand maakt hij het klas-sieke drankgebaar. Besmukt gegrinnik is zijn deel.

11.30 uur. Vanuit de keuken trekt de geur van koolvis de kamer in. Op de achtergrond klinkt een Duitse schlager. Meike is ingedommeld met een beker mix, half appelsap half jus d'orange, losjes in haar hand. Mevrouw Vullings is klaar met haar kerstcreatie. Ik pak een blok piepschuim, steek daar een tak in en een kaars en zet het voor meneer Knobens neer. 'Zullen we zeggen dat u dat voor Els in elkaar geknutseld hebt?' Meneer Knobens vindt het een prima plan. Ik roep haar

Aantal kamers bezet 11

Gekomen Meneer Pluim

Gegaan Niemand

uit de keuken. 'Kijk Els wat meneer Knobens speciaal voor jou heeft gemaakt.' Verlegen verbergt De Reus zijn gezicht in twee enorme kolenschoppen. Even weet hij zich geen raad met de situatie. Els speelt het spel als altijd mee. Ze legt een arm om zijn schouder, drukt haar gezicht aanminnig tegen het zijne en bedankt hem uitbundig. 'Ik dacht dat er geen heren meer bestonden. Maar daarin heb ik me blijkbaar vergist'. Hier kan meneer Knobens de rest van de week op vooruit.

12.00 uur. Anita heeft Meike naar haar kamer gebracht. Te moe om te eten. Mevrouw Vullings heeft wel trek. José helpt haar. Ik snijd de vis voor meneer Knobens die verder zelfstandig zijn middagmaal verorbert. Hierbij hanteert hij de omgekeerde volgorde. Als eerste lepelt hij zijn vla met slagroom naar binnen. Vervolgens zet hij zijn tanden in het hoofdgerecht. Tegen de tijd dat hij aan zijn soep begint is deze dusdanig afgekoeld dat hij zich het blazen kan besparen. Ik bewonder de logica hierachter. Meneer Knobens eet steeds met smaak. Er blijft niets liggen.

12.45 uur. Na het eten breng ik hem als altijd naar zijn kamer. Daar help ik hem plaats te nemen op zijn bed. Nadat ik hem zijn sloffen heb uitgetrokken, laat hij zijn bovenlichaam rustig in de kussens zakken, en zwiep ik zijn benen binnenboord. Aldus gestrekt, duurt het geen minuut of De Reus is vertrokken. China, gok ik. Bij 't Reutje rechtsaf...

Opmerkelijk Ilona en haar vader komen spullen van mevrouw Diddersen ophalen. Haar kleren, de foto's, de boeken, de kerstboom. Tijdens de ochtendpauze lopen ze met betraande gezichten de woonkamer in. 'Sorry mensen,' zegt Ilona, 'het werd ons net op haar kamer even teveel.' Jarige Marieke voelt de situatie aan en nodigt hen meteen uit erbij te komen zitten. Ze geeft beiden een stuk taart aan die haar moeder voor haar heeft gebakken. Mevrouw Diddersen is meteen onderwerp van gesprek. De herinneringen die personeel en vrijwilligers aan haar hebben, toveren zowaar een lach op beide gelaten. Tegelijkertijd lees je daaronder een intense vermoeidheid. Ilona vertelt dat haar moeder weliswaar heel veel heeft geregeld bij leven, maar er is nog heel veel te doen: 'Je hebt gewoon geen tijd om verdrietig te zijn.' Daniëlle Sluijmsmans adviseert meneer Diddersen en zijn dochter om contact met de huisarts op te nemen: 'Hij kan jullie gericht terzijde staan.' Je hoopt zo dat ze zich die goede raad zullen herinneren als de rouw hen straks naar de keel vliegt.

